

Nd.

70. Frumvarp

til laga um bann gegn botnvörpuveiðum.

Frá samvinnunefnd sjávarútvegsnefnda.

1. gr.

Í landhelgi við Ísland skulu bannaðar vera fiskveiðar með botnvörpum.

2. gr.

Nú er botnvörpuskip í landhelgi, og skulu þá veiðarfæri öll vera í búlka innanborðs.

3. gr.

Brot gegn 1. gr. varða sektum, 10000—20000 kr.; skulu þá og öll veiðarfæri, þar með taldir dragstrengir, svo og allur afli innanborðs, upptæk.

Brot gegn 2. gr. varða sektum, 2000—10000 kr. Um upptekt afla og veiðarfæra fer sem um brot gegn 1. gr., er um ítrekað brot er að ræða.

Leggja má lóghald á skipið og selja það, að undangengnu fjárnámi, til lúkningar sektum samkvæmt þessari grein og kostnaði.

4. gr.

Hver sá maður, er leiðbeinir skipi við botnvörpuveiðar í landhelgi við Ísland, eða liðsinnir því við slíkar veiðar, eða hjálpar hinum brotlegu til að komast undan hegningu fyrir þær, skal sæta sektum, 500—5000 kr. Sömu heg-

ingu skal hver sá sæta, sem er í botnvörpuskipi eða á bát við skipsfliðina, þegar það er að veiðum í landhelgi, nema hann geti gert þá grein fyrir dvöl sinni þar, að líklegt þyki, að hann eigi enga hlutdeild í hinum ólöglega veiðiskap þess.

Ákvæði greinar þessarar gilda ekki um þá menn, sem eru lögskráðir skipverjar á botnvörpuskipinu.

5. gr.

Skipstjóri, er gerir sig sekan í ítrekuðu broti gegn 1. gr., skal, auk refsingar þeirrar, sem getur um í 3. gr., sæta fangelsi, ekki vægara en 2 mánaða einföldu fangelsi. Auk þess má og endranær, þegar miklar sakir eru, láta skipstjóra sæta fangelsi fyrir brot gegn 1. gr., auk sektarhegningar þeirrar, sem ákveðin er í 3. gr.

6. gr.

Sektarfje eftir lögum þessum, svo og andvirði fyrir upptækan afla og veiðarfæri, rennur í Landhelgissjóð Íslands. Um sölu upptæks afla og veiðarfæra skal jafnan leita samþykkis stjórnarráðsins. Aldrei má þó selja hinum seka upptæk veiðarfæri, og afla því að eins, að knýjandi nauðsyn sje fyrir hendi.

7. gr.

Mál þau, sem rísa af brotum gegn lögum þessum, skal reka sem opinber lögreglumál.

8. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin lög nr. 8, 6. apríl 1898, lög nr. 18, 8. júlí 1902, lög nr. 27, 25. sept. 1902, lög nr. 56, 30. júlí 1909, svo og 2. gr. taga nr. 55, 10. nóv. 1913, um stofnun Landhelgissjóðs Íslands, um það, er tekur til sektafjár og andvirðis upptækra veiðarværa og afla eftir lögum þessum.

Greinargerð.

Flestum mönnum, sem nokkuð hugsa um bjargræðisvegi þessa lands, er það ljóst, hver hætta er yfirvofandi af yfirgangi botnvörpuveiðara, þegar þjóðirnar geta fyrir alvöru farið að snúa sjer að atvinnugreinum sínum nú eftir heimsófriðarhamfarirnar, og þá jafnframt að fiskveiðum, er þær stunda hröðum fetum vaxandi hjer við land. Þetta hefir Alþingi sjeð, er það síðastl. sumar samþykkti lög, sem heimila stjórnarráðinu að láta byggja, kaupa eða leigja eitt skip eða fleiri til landhelgisvarnar fyrir ríkisins fje og þannig taka landhelgisgæsluna í ríkisins hendur.

Sjávarútvegsnefndir beggja þingdeildanna hafa gengið í samvinnunefnd og leitað sjer upplýsinga hjá stjórnarráðinu um aðgerðir þess í því efni, en þær upplýsingar, sem nefndin hefir fengið, benda á, að framkvæmdir stjórnarráðsins sjeu engar enn sem komið er, aðrar en að Danir hafi enn landhelgisgæsluna fyrir vora nönd eins og að undanförunu, með þeim einum frábrigðum, að skip þeirra verði tvö hjer við land um einhvern tíma af árinu, í staðinn fyrir eitt áður.

Samvinnunefndinni finst því, að vjer verðum að gera það, sem í voru valdi stendur, ef verða mætti að liði til þess að mótspyrna ágangi botnvörpuveiðara innan landhelgislinunnar. Finnur nefndin þá það ráð reynandi, er í fljótu bragði gæti fremst að liði komið, að herða með lögum á sektarákvæðum fyrir landhelgisbrot. Og leyfir nefndin sjer því að koma fram með þetta frumvarp, sem er samandregin nógildandi lög að þessu máli lútandi, með þeim einum breytingum aðallega, að sektarákvæðin eru harðari. Þetta er jafnframt gert eftir áskorunum kjósenda á þingmálafundum í ýmsum kjördæmum úti um land, og falla þær saman við skoðun nefndarinnar á þessu máli. Vjer væntum þess, að hið háa Alþingi fallist á sömu skoðun og að því mætti þóknast að greiða svo fyrir frumvarpinu, að það næði fram að ganga og að lögum verða á þessu þingi. Frekari greinargerð við framsögu.